

Over de sijs

Een trouwe bewoner van het Slangenbosje is de sijs. Het is een zangvogeltje van de familie van de vink-achtigen. Sijsjes zijn te beschouwen als wereldburgers, want het gebied waar ze broeden, wordt niet beperkt tot het Soester moerasbosje. Ze broeden in heel Europa en in een groot deel van West-Azië. Zelfs in China en Japan komen ze voor!

Deze vogeltjes hebben een enorm verspreidingsgebied, waardoor de kans op uitsterven gelukkig heel klein is. Er vliegen er miljoenen rond. Daarom staat de sijs niet op de Rode Lijst van bedreigde diersoorten.

In Nederland is de sijs het hele jaar door te zien. Het zijn kleine, groengele vogeltjes, zo groot als een pimpelmees, ongeveer 12 centimeter lang. In de winter kun je ze zien als ze ondersteboven aan vetbollen hangen. In het Slangenbosje zie je ze meestal op de proppen van de elzen. Ze zijn gek op de zaadjes van die bomen, maar lusten ook zaden van naaldbomen en berken. En ze pikken graag een insectje mee. Vooral de zaden tussen de schubben van de sparrenkegels vallen in de smaak.

Als er veel voedsel is broedt de sijs in maart en april. Als je dan in het Slangenbosje op zoek gaat naar zijn nestje, zul je niet gauw resultaat hebben, want het kleine, uit takjes opgebouwde nestje zit hoog in de bomen. Moeder sijs moet het broeden alleen voor haar rekening nemen. Pa sijs zorgt voor het eten en voert zijn vrouwtje. Na 11 tot 13 dagen komen de sijskindjes uit de eieren, meestal een stuk of vier. Na een week of twee verlaten de jongelui het nest en begint het echte leven. Het zijn kleine kanjers, die al jaren in het Slangenbosje voorkomen.